

NEVÍM, KOLIKRÁT PŘIJDĚ JEŠTĚ O DUŠIČKÁCH na košířský hřbitov, dnes alespoň kráčela již namáhavě, nohy jí už nějak neslouží. Takto se dělo arci vše, jak se děje každoročně. Kolem jedenácté hodiny vylézala mohutná, těžká její postava z drožky, za ní vyndal kočí náhrobní věnce z vozu, obalené v bílém šatu, a pak vyndal pětileté děvčátko, taktéž teple obalené. To děvčátko je už asi po patnácte let pořád pětileté, slečna Máry si je vypůjčuje vždy někde v sousedstvu.

„Tak, děťátko! Koukej se, to je tu lidí — vid'? A světla a lampičky a kytky! Nu jdi, neboj se — jen jdi napřed — jdi kam chceš, já jdu za tebou.“

Děťátko ostýchavě jde kupředu. Slečna Máry jde hned za ním, pobádá je, aniž by mu ale určovala směr cesty. Chodí tak, až náhle řekne slečna: „Počkej!“ vezme děvče za ruku a vede je nedaleko mezi hroby. Sundá s jistého železného kříže oprchalý, větrem a deštěm roztřepený věnec a zavěsí tam nový, složený z bílých a černých umělých květin. Pak se chytne prázdnou rukou za rameno kříže a začne se modlit — pokleknout stálo by ji příliš mnoho práce. Z počátku hledí zrak dolů na povadlý drn a hnědou hlínu hrobu, ale pojednou se hlava vzpřímí, široká,

příjemná tvář slečnina a velké, upřímné její oko modré hledí jakoby do dáli. Oko se pomalu kalí, kolem koutků úst škubne to sem tam, modlí se rty chvějně se újí a bohaté slzy vyhrknou a splývají pomalu. Děťátko udiveně pohlíží vzhůru, ale slečna nevidí a neslyší ničeho. Pojednou se pak za chvíli zas, jakoby násilím, vzpamatuje, vzdychne si dušeně a dlouze, bolestně se na dítě usměje a poněkud drsně znějícím šeptem praví: „Nu tak — jdi zas, děťátko, jdi! Jdi kam chceš, já jdu pořád za tebou.“

A chodí zas sem tam, kam se děťátku uráčí, až najednou opět někde řekne: „Počkej!“ a přistoupne k jinému hrobu. Zde si počíná zcela zase tak, jak u hrobu prvního, myslím, že ani o minutu není u jednoho z nich dýl. A pak položí druhý oprchalý věnec do šatu k prvnímu, vezme drobnou svou průvodkyni již za ruku a míní: „Je ti už zima, vid'? No pojď, abys se nezastudila. Sednem si zas do drožky a pojedem domů. Ráda jedeš, vid'?“ Pomalu dojdou k drožce, děvčátko a věnce napřed se vloží dovnitř a pracně pak následuje slečna. Povož zaúpí, kuň dostane dva, tři šlehy, než zabere. A tak se děje rok co rok.

Kdybych byl naivní ještě novelista, napsal bych zde nejspíš: „Ptáte se, či že ty hroby jsou?“ Ale já vím, že se čtenář jaktěživ po ničem neptá. Novelistu musí čtenáři své dobrodiní přímo vnutit. To však je zde poněkud těžké. Slečna Máry je nepřístupná, je mlčelivá stran údajů svého života a nevnucovala se jaktěživa pranikomu, ani nejbližším sousedům svým. Měla od dětinství a má posud jedinou přítelkyni,

druhdy hezounkou slečnu Luizi, nyní vyschlou vdovu po panu Nocarovi, finančním vrchním strážníkovi. Dnes odpůldne budou obě sedět pohromadě v bytu paní Nocarové. Nestává se to často, že by sobě vyšla slečna k přítelkyni své do Vlašské ulice, ona vůbec vychází ze svého přízemního bytu pod Svatojanským vrškem málokdy, skoro nikdy jindy, než časně zrána v neděli do kostela sv. Mikuláše. Jeť příliš mohutné tělnatosti a chůze ji už dávno namáhá. Proto také jí přítelkyně šetří a navštěvuje ji denně sama. Mnoholetým, upřímným přátelstvím takřka srostly.

Dnes ale by bylo slečně Máry příliš teskno doma. Zdálo by se jí prázdněji, osaměleji než jindy, a utíká se k přítelkyni. A také paní Nocarové je proto dnešek svátkem. Nikdy nepraží kávu s takou pečlivostí jako dnes, nikdy tak pečlivě nepřihlíží k tomu, aby bábovka se nesrazila a byla pěkně kyprá. A celá zábava jich má dnes přitlumený, sváteční tón. Nemluví mnoho, cokoliv mluví, zní jaksi jednotvárně a má přec bohatou resonanci. Také se chvilkami zaskví slzička a obejmutí děje se častěji než jindy.

Konečně, když už dlouho seděly podle sebe na pohovce, dojde k výročnímu bodu jich rozmluvy.

„Prosím tě,“ řekne paní Nocarová, „pánbůh nám dal skoro stejný osud. Já měla dobrého a hodného muže, a po dvou letech odešel mně na věčnost a nechal mně tu ani žádné děťátko na radost. Od té doby jsem také sama — já nevím, co je hůř: nikdy nepoznat nebo poznat a zas ztratit.“

„No vždyť víš, že jsem byla vždycky do vůle boží odevzdána,“ praví pak slavně slečna Máry. „Vždyť

jsem věděla svůj osud napřed. Zdálo se mně to přec. — Zdálo se mně, když jsem byla dvacetiletá, že jsem byla na bále. — Ty víš, že jsem já na bále jaktěživa nebyla. Procházeli jsme se při hudbě a v zářícím osvětlení nějak párek za parkem, ale ku podivu, taneční síň byla jakoby rozlehlá půda nahoře pod krovem. Najednou začaly přední párky sestupovat po schodech dolů, já šla poslední, s nějakým tanečníkem, na jehož tvář se nepamatuju. Už nás bylo jen několik nahoře, vtom se ohlídnu a spatřím, jak za námi kráčí smrt. V zeleném aksamitovém plášťíku, s bílým perem za kloboukem, a s kordem. Spěchala jsem, abychom také my sestoupili rychle, ale ostatní už byli zmizeli všichni, také můj tanečník zmizel. A najednou mne smrt držela za ruku a odnášela mne pryč. Byla jsem pak dlouho, dlouho živa v paláci a smrt byla jakoby mým mužem. Zacházela se mnou co nejlaskavěji, milovala mne, ale mně byla protivna. Měli jsme nesmírnou nádheru kolem sebe, samý křišťál a zlato a aksamit, ale nic mne to netěšilo. Pořád jsem toužila po světě zpátky a náš posel — to byla zas druhá nějaká smrt — mně vyřizoval vždy, co se děje na zemi. A mého muže bolela ta moje touha a já to viděla a bylo mně ho proto zas líto. Od těch dob jsem už věděla, že se nevdám nikdy a mým ženichem že je smrt. Nu a vidíš, Luizi, — nejsou sny z rukou božích? — Neoddělila dvojí smrt život můj od života ostatního?“

A paní Nocarová pak pláče, ač slyšela ten sen již nesčíslněkrát, a pláč přítelkyně kane do rozbolněné duše slečniny jako chladivý, vonný balzám.

Vskutku je dosti divno, že slečna se nikdy neprovdala. Byla záhy osiřela, samostatna a majitelkou slušného dvoupatrového domku pod Svatojanským vrškem. Také nebyla oškliva, je to vidět podnes. Byla vysoké postavy jak málokterá dáma, její modré oči byly přímo krásny, její tvář trochu sice široká ale pravidelná a příjemná — jen poněkud přílišně tělnata byla od nejprvnějšího svého mládí a to jí způsobilo příjmi „tlusté Máry“. Pro tloušťku svou byla vždy poněkud pohodlna, ani nehrávala s ostatními dětmi, pozděj nechodila nikam do společnosti a jedinou její vycházkou denní byla krátká procházka na Mariánské hradby. Nemůže se ale říci, že by byl kdy některý Malostranák přemýšlel o tom, proč že se slečna Máry vlastně neprovdala. Tam je společnost zcela určitých rysů, slečna Máry je v ní rysem staropanenským a nikdo by nepomyslel, že to může být jinak. Když přec některá ženská maně a dle běžných ženských frází vůči slečně se otázky té dotkne, odvěti slečna s klidným úsměvem: „Já myslím, že člověk také za svobodna může sloužit bohu — nemám pravdu?“ A když někdo dotkne se otázkou paní Nocarové, pokrčí tato špičatýma ramenama a praví: „Když nechtěla! Mohla se vdát několikrát a dobře, to je svatá pravda. Já sama vím o dvou — tuze hodní lidé — když nechtěla!“

Ale já, pamětník malostranský, vím, že oba byli flámové a nestáli za nic! Vždyť se nejedná o nikoho jiného než o kupce Cibulku a o rytce Rechnera, a nechtě se o těch dvou mluvilo kdekoli, vždycky se řeklo: „Ti flamendři!“ Neříkám, že byli snad zlo-

činní, to by tak ještě bylo scházelo. Ale takto nebylo pranic do nich, žádný pořádek, žádná usedlost, žádný rozum. Před středou nezačal Rechner pracovat nikdy a v sobotu odpůldne už nepracoval zas. Mohl si vydělat velké peníze, byl tuze šikovný, jak diurnista pan Hermann, krajan mé matky, vždycky tvrdil, ale když mu práce nechutnala! A kupec Cibulka byl víc ve vinárně pod podloubím než ve svém krámě, spal vždycky do bílého dne, a když se postavil přece za pudl, byl ospalý a bručel. Uměl prý i francouzsky, ale obchodu nedbal, a jeho mládenec dělal si, co chtěl.

Byli skoro pořád pohromadě, a zakmitnula-li v duši některého z nich přec někdy jiskra šlechetnější, druhý ji zajisté ihned udusil. Takto ovšem nebylo rozmarnějších společníků, chtěl-li si někdo k nim přisednout. Po oholeném, kupředu v ostrou hranu vybíhajícím obličejí malého Rechnera přebíhal stále lehký úsměv, jako když sluníčko přebíhá po poli. Vysoké čelo jeho, s něhož dlouhý kaštanový vlas byl sčísnut nazad, bylo vždy jasné, a kolem tenkých, bledých rtů hrál věčný posměch. Celé jeho suché tělo, oděné vždy v oblíbenou Rechnerovi žlutavou barvu, bylo v ustavičné hře a rameny jeho to škublo každý okamžik.

Přítel Cibulka, vždy zas černě oděný, byl mnohem klidnější, ale jen tak na oko. Byl suchý jako Rechner, o něco ale vzrostlejší. Jeho malá lebka vybíhala v nízké, čtverhranné čelo. Trochu vysedlá oční kost kryla pod hustým tmavým obočím jiskrné oči, černé vlasy byly sčísnuty kupředu do spánků, dlouhý, jako

aksamit hebký a černý knír splýval přes ostře vykrojená ústa, a když se Cibulka zasmál, svítily knírem zuby jako sníh. Bylo cos divokého a zároveň přec dobráckého v tváři Cibulkově. Cibulka smích obyčejně přemahal, až už nemohl a náhle propukl, aby hned zas tvářil se klidný. Rozuměli si, jediné šlehnutí okem a věděli vše, i s poznámkami k tomu. Ale málokdo k nim přisednul, jejich vtip byl počestným sousedům světácký, divoký, nerozuměli mu a zdálo se jim, že jsou řeči obou nějakým stálým rouháním. Cibulka a Rechner zas navzájem nestáli o usedlou společnost malostranskou. Navečer jim byly vzdálené hospůdky staroměstské stokrát milejší; potloukali se spolu celým městem, ba i odlehlý František znal obdenní jejich návštěvy. A když pozdě po půl noci zvonil ulicemi malostranskými veselý smích, šli to zajisté Rechner s Cibulkou teprv domů.

Se slečnou Máry byli oba tak as v stejném stáří. Chodívali s ní kdysi do mikulášské farní školy, od té doby se nestarali o ni a ona o ně. Vídali se jen na ulici a nedbale lehký pozdrav byl jedinou výměnou.

Tu se stalo pojednou, že slečna Máry obdržela po poslici list, pečlivě, skoro kaligraficky psaný. Když jej přečtla, sklesly jí ruce a list z nich vypadl na zem.

Zněl:

„Velevážená slečno!

Zajisté se podivíte, že píšu Vám já, právě já. A ještě více as ustrnete nad obsahem. Netroufal jsem sobě nikdy přiblížiti se k Vám, avšak — abych ne-

činil oklik zbytečných — já Vás miluju! Miluju Vás již dávno. Prozkoumal jsem se a cítím, že mám-li být šťasten, mohu být jen Vámi.

Slečno Máry! Snad se podívíte a odmrštíte mne. Snad rozličné křivé pověsti zkalily také u Vás pověst mou a pokrčíte pohrdlivě rameny. Já nemohu nic jiného učinit než Vás poprosit, abyste nejednala překvapeně, abyste se rozmyslila, než pronesete slovo rozhodné. Tolik mohu říci, že byste ve mně našla manžela, který by každým dechem svým snažil se o Vaše štěstí.

Prosím ještě jednou: rozmyslete se dobře. Ode dneška za čtyry neděle očekávám Vaše rozhodnutí, ne dřív a ne později.

Prozatím — odpusťte mně!

S toužným zanícením Váš oddaný

Vilém Cibulka.“

Slečně Máry šla hlava kolem. Byla již tak asi třicet let stará a netušeně, náhle leželo u její nohou první vyznání lásky. Skutečně první. Nikdy nebyla posud sama na lásku vzpomněla, nikdo nebyl také posud o lásce s ní mluvil.

Palčivě rudé blesky šlehaly jí hlavou, spánky bušily, dech pracně se dobýval z prsou. Nebyla s to zachytit nějakou myšlenku určitou. Jen uprostřed rudých těch blesků stála před ní na okamžiky postava určitá — zasmušile hledící Cibulka.

Vzdvihla konečně zas list a čtla jej třesouc se znovu. — Jak krásně psáno! — Jak něžně! —

Nemohla sobě pomoci a musila s listem ku své

přítelkyni, ovdovělé Nocarové. Mlčky jí podala list.

„Nu tak vidíš,“ vypravila paní Nocarová konečně ze sebe. Na její tváři bylo patrné rozpačité udivení.

„A co chceš učinit?“

„Já nevím, Luizi.“

„No vždyť máš dost času na rozmyšlenou. — Ono je sice vždycky možno — odpusť — ale ty víš, jak ti mužští jsou a že se mnohý žene jen za penězi — ale — proč by tě neměl opravdu rád? Víš co, já se na něho dobře zeptám.“

Slečna Máry mlčela.

„Poslouchej, Cibulka je hezký člověk! Má oči jako uhel, černé kníry a zuby — povídám ti zuby zrovna jako cukr. On je vlastně velmi hezký!“ a paní Nocarová sklonila se k nemluvné přítelkyni a objala ji láskyplně.

Slečna Máry se červenala jako purpur. —

Zrovna o týden později našla slečna Máry, navrátilví se z kostela, list jiný. Čtla s rostoucím udivením:

„Ctěná slečinko!

Nevykládejte mně za zlé, že se osměluju Vám psát. Je to tak, že se hodlám oženit a že pro domácnost svou potřebuju pořádnou hospodyni, ale že nemám žádných známostí, neboť zaměstnání moje nedává mně času k zábavám, a ať se rozhlížím jak chci, pořád se mně víc a více zdá, že Vy byste byla rozhodně dobrou ženou mojí. Nevykládejte mně za zlé, ale jsem člověk dobrý a nepochybila byste se mnou, mám svoje vyjití a umím pracovat a s pomocí boží nescházelo by nám nic. Jsem jedenatřicet let stár,

znáte mne a já znám Vás, vím, že jste zámožná, ale to nic neškodí a je to dobře. Tolik musím říci, že se moje domácnost už bez hospodyně neobejde a že bych nemoh dlouho čekat, proto taky prosím, abyste mně nejdéle do čtrnácti dnů dala laskavou svou zprávu, sic bych se musil ohlídnout jinde. Nejsem žádný blouznil, neumím klást pěkná slova, ale umím mít někoho rád a jsem do čtrnácti dnů Váš oddaný a uctivý

J a n R e c h n e r, rytec.“

„Píše upřímně jako jednoduchý člověk,“ pravila odpůldne paní Nocarová. „Tedy máš na vybranou, vidíš, Márinko — a co uděláš?“

„Co udělám?“ tázala se slečna Máry zpět jako ve snu.

„Máš někoho z nich radš? — řekni upřímně — líbí se ti jeden z nich? — Který?“

„Vilém,“ šeptala červenající se slečna.

Cibulka už byl „Vilémem“ — Rechner byl ztracen. Usnešeno, že paní Nocarová list k Rechnerovi co zkušenější sama složí a slečna Máry že jej opíše.

Ale netrvalo to ani týden a slečna Máry přišla ku své přítelkyni zas s novým listem v ruce. Tvář její zářila spokojeností. List zněl:

„Ctěná slečinko!

Tak mně už nemějte za zlé, je taky dobře a já za to nemůžu. Kdybych to byl dříve věděl, že se uchází o Vaši ruku můj milý přítel Cibulka, byl bych se ani nezmínil, on mně ale nic neřek a já nic nevěděl.

Už jsem mu řekl všechno a já odstupuju dobrovolně, protože on Vás má rád, ale prosím, abyste se mně nevysmála, neboť to by nebylo hezké a já můžu své štěstí ještě udělat jinde. Škoda je toho přec, ale to nic neškodí, a zapomeňte, že jsem Váš oddaný a uctivý

J a n R e c h n e r, rytec.“

„Jsi teď bez rozpaků,“ mínila paní Nocarová.

„Zaplať pánbůh!“ — A slečna Máry zůstala samotna, ale samota jí byla dnes sladka. Myšlenky její připínaly se k budoucnosti a byly tak luzny, že sobě opakovala neunavně každou z nich znovu. A tím nabývala znenáhla každá myšlenka víc a více plastičnosti a pojily se v určitý celek — v obraz celého, krásného života.

Následujícího dne našla paní Nocarová slečnu Máry ale ochuravělou. Ležela na pohovce, byla bleďa, oči hleděly mdle a byly pláčem zarudlé.

Polekaná přítelkyně sotva že vypravila otázku ze sebe. Slečně Máry vyhrkly znovu slze, pak ukázala mlčky na stůl. Na stole ležel již zase list.

Paní Nocarová tušila něco děsného. List byl vskutku velmi vážný:

„Velevážená slečno!

Tedy nemám být šťasten! — Sen prchnul, tlačím ruku k čelu, hlava mně víří v bolesti.

Avšak ne — nechci kráčet cestou, která je dlážděna zmařenými nadějemi nejlepšího, jediného mého přítele! Nebohý příteli, tak ubohý, jak jsem já sám!

Ovšem jste se ještě nerozhodla, ale jaképak je zde rozhodnutí možno? Nemohu žít v štěstí, vida svého Jeníka v zoufalství. I kdybyste mně podávala vskutku číši životní rozkoše, nemohu ji přijmout.

Jsem rozhodnut, vzdám se všeho.

Prosím o jediné: nevzpomínejte na mne alespoň s posměchem.

Oddaný

Vilém Cibulka.“

„To je směšné,“ dala se paní Nocarová do hlasitého smíchu.

Tázavě a ouzkostlivě pohlédla slečna Máry na ni.

„Nu ano!“ a paní Nocarová se zamyslela. — „Jsou to šlechetní lidé — oba jsou šlechetní, to je vidět. Ale ty neznáš mužských, Márinko! Taková šlechetnost netrvá, najednou odhodí mužský všecken ohled a myslí přec jen zas na sebe. Jen je nech, Máry, však oni se rozhodnou! Rechner se zdá být tuze praktický, ale Cibulka — to je vidět, miluje tě horoucně. Cibulka jistě přijde!“

Zrak slečny Máry nabyl pojednou snivé záře. Věřila přítelkyni a přítelkyně věřila svatě vlastním slovům svým. Byly obě poctivé, dobré duše, nenapadla jim nejmenší pochybnost. Byly by ztrnuly myšlenkou, že se jedná snad o nechutný, nehodný žert.

„Jen čekej — však on přijde — však on se rozhodne!“ ubezpečovala paní Nocarová ještě při rozchodu.

A slečna Máry čekala a dřívější myšlenky rozprádaly se v ní znovu. Neměly zcela téhož oblažujícího

dojmu jako dřív, pravda, ale byly ovanuty jakýms elegickým dechem a slečně se zdálo, že sice bývají smutny, že jsou jí ale právě proto pořád dražšími.

Slečna Máry čekala a měsíc uplýval za měsícem. Někdy, když šla svou obyčejnou procházkou po Mariánských hradbách, potkala oba přátele, byliť také nadál vždy pospolu. Možno, dokud jí byli oba lhostejni, že sobě takového setkání hrubě nevšímala, nyní ale se jí zdálo, že je potkává až nápadně často. „Nadcházejí ti — no vždyť uvidíš!“ poučovala paní Nocarová. Z počátku sklopila slečna Máry vždy oči, když je potkala. Pak se přece osmělila a pohlédla na ně. Šli v oblouku kolem ní, každý pozdravil co nejuctivěji a díval se pak jako smutně k zemi. Zpozorovali někdy tu naivní otázku, která hleděla z velikých očí slečniných? Ona nepozorovala, jak oba hryzou opatrně rty, to vím.

Uplynul rok. Paní Nocarová přinášela mezitím divné zprávy a sdělovala je slečně jen ostýchavě. Že prý jsou zpustlí. Že prý se jim jinak neříká než „flamendři“. A špatně že skončí, tak prý říkají všickni.

Slečnou Máry každá taková zpráva zalomcovala. Byla také ona tím vinna? Přítelkyně nevěděla rady; slečnu zdržoval ženský ostych, aby neučinila sama krok rozhodný. Přec jí bylo, jako by se dopouštěla zločinu.

A uplynul trapný rok druhý a pochovali Rechnera. Umřel souchotinami. Slečna Máry byla zdrcena. Ten praktický Rechner, jak paní Nocarová vždy tvrdila, a utrápen —?

Paní Nocarová si vzdychla a pravila pak: „Tedy máš rozhodnuto! — Ted' bude Cibulka ještě nějaký čas odkládat, pak přijde,“ a políbila chvějící se slečnu Máry na čelo.

Cibulka dlouho neodkládal. Čtyři měsíce nato byl také on na košířském hřbitově. Zchvátil ho zánět plicní.

Ted' je tomu už přes šestnácte let, co tam oba leží.

Za žádnou cenu na světě by slečna Máry o Dušičkách nerozhodla sama, ku kterému z obou hrobů má přikročit dřív. Pětileté nevinné děvčátko musí rozhodnout, a kam to dítě se zabatolí, klade slečna věnec první.

Mimo hroby Cibulkův a Rechnerův zakoupila slečna Máry ještě hrob třetí na věčné časy. Lidé myslí, že má slečna manii zakupovat hroby lidí, do kterých jí nic není. Paní Majdalena Toepferová leží v tom třetím hrobě — nu ano, byla to moudrá žena, mnoho se o ní vypravuje. Když kupec Velš měl pohřeb a paní Toepferová spatřila, že voskárka paní Hirtová překročila sousední hrob, řekla ihned, že voskárka porodí mrtvé dítě. Stalo se. Když jednou přišla paní Toepferová k sousedce své, rukavičkářce, a spatřila, že tato oškrabuje mrkev, řekla jí také ihned, že bude mít pihované dítě. A rukavičkářovic Marina má vlasy jako cihla a pihami zrovna straší. Moudrá žena, ale —

Ale jak praveno, slečně Máry nebylo do té paní pranic. Hrob paní Toepferové leží však tak as uprostřed mezi hroby Cibulkovým a Rechnerovým. Ura-

zil bych ostrovtip čtenářův, kdybych pronesl své zdání, proč jej zakoupila a kde že as bude jednou odpočívat slečna Máry.